

ПАРОХИЈСКО ПИСМО

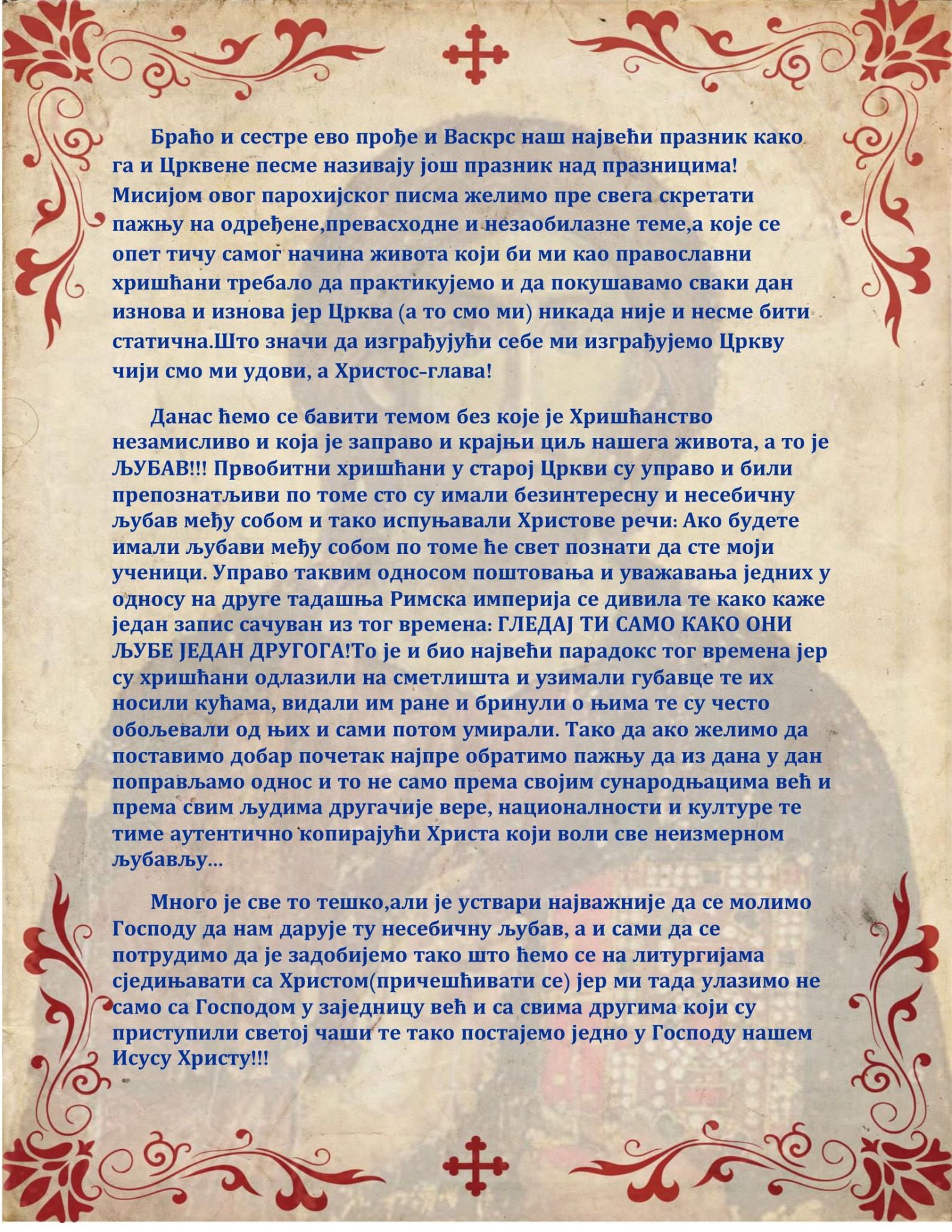

СРПСКА ПАРОХИЈА
СВЕТОГ ГЕОРГИЈА У ИРСКОЈ

НИЈЕ ВАЖНО КОЛИКО МЕНЕ ДРУГИ ВОЛЕ
ВАЖНО ЈЕ КОЛИКО ЈА ДРУГЕ ВОЛИМ

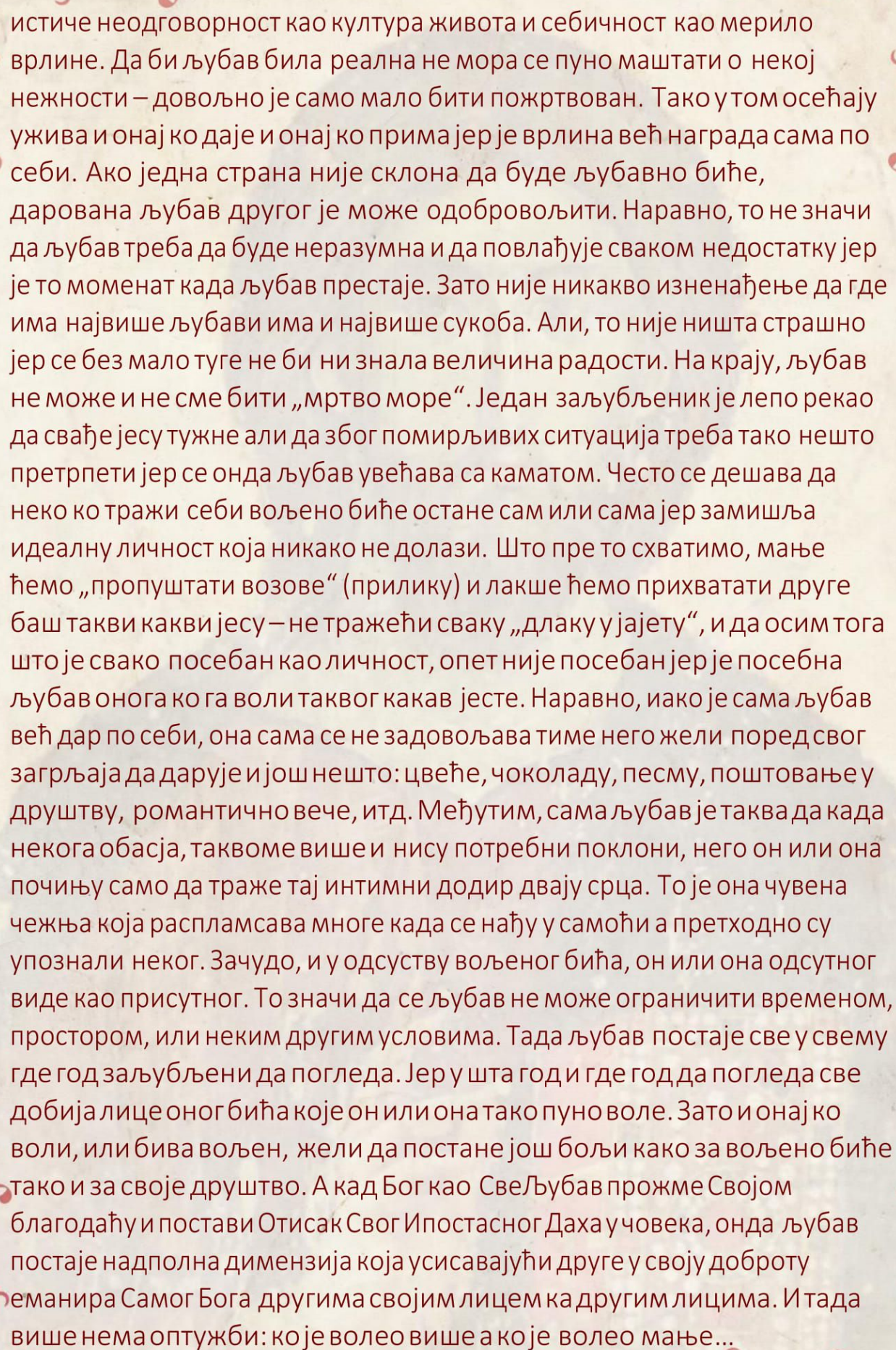
Браћо и сестре ево прође и Васкрс наш највећи празник како га и Црквене песме називају још празник над празницима! Мисијом овог парохијског писма желимо пре свега скретати пажњу на одређене, превасходне и незаобилазне теме, а које се опет тичу самог начина живота који би ми као православни хришћани требало да практикујемо и да покушавамо сваки дан изнова и изнова јер Црква (а то смо ми) никада није и несме бити статична. Што значи да изграђујући себе ми изграђујемо Цркву чији смо ми удови, а Христос-глава!

Данас ћемо се бавити темом без које је Хришћанство незамисливо и која је заправо и крајњи циљ нашега живота, а то је ЉУБАВ!!! Првобитни хришћани у старој Цркви су управо и били препознатљиви по томе што су имали безинтересну и несебичну љубав међу собом и тако испуњавали Христове речи: Ако будете имали љубави међу собом по томе ће свет познати да сте моји ученици. Управо таквим односом поштовања и уважавања једних у односу на друге тадашња Римска империја се дивила те како каже један запис сачуван из тог времена: ГЛЕДАЈ ТИ САМО КАКО ОНИ ЉУБЕ ЈЕДАН ДРУГОГА! То је и био највећи парадокс тог времена јер су хришћани одлазили на сметлишта и узимали губавце те их носили кућама, видали им ране и бринули о њима те су често обољевали од њих и сами потом умирали. Тако да ако желимо да поставимо добар почетак најпре обратимо пажњу да из дана у дан поправљамо однос и то не само према својим сународњацима већ и према свим људима другачије вере, националности и културе те тиме аутентично копирајући Христа који воли све неизмерном љубављу...

Много је све то тешко, али је уствари најважније да се молимо Господу да нам дарује ту несебичну љубав, а и сами да се потрудимо да је задобијемо тако што ћемо се на литургијама сједињавати са Христом (причешћивати се) јер ми тада улазимо не само са Господом у заједницу већ и са свима другима који су приступили светој чаши те тако постајемо једно у Господу нашем Исусу Христу!!!

ЉУБАВ

Какво значење има љубав данас? Да ли се она своди само на неку полну сентименталност која брзо дође и прође? Дали она зависи од наси или од другог? Ово су само нека питања која отварају многа друга. Данас се љубављу назива толико тога, да је она на неки начин изгубила своје место и смисао. Уместо самог егзистенцијалног осећаја постала је обична реч. Неки људи воле природу, други воле животиње, трећи пријатеље, четврти родитеље или своје дете, а пети воле да имају биће поред себе у заљубљеном смислу. Дакле, можемо рећи да једна је љубав али да има више лица. Међутим, свака од ових љубави остаје љубав док не постане нешто сасвим друго – усамљеност и празнина. Тога се млади највише плаше а то је један од разлога зашто и траже вољено биће јер не желе да остану сами и пустиг срца. Љубав, значи, има друштвени карактер и подразумева заједницу (персонални однос) са другим бићем. Љубав се може изразити на више начина: погледом, ћутке, покретом, гестом, врлином, итд. али се највише изражава речима. Зато је у историји било тако пуно песника и зато је тема љубави данас тако популарна међу младима баш у музици. Онај ко у себи има љубав воли да комуницира са другима путем речи, и да му се други исто тако љубазно обраћају. Они који нису баш наклони према љубави, а можда само крију своја осећања да им се други не би наругали, или да не би доживели неку слабост, углавном избегавају друштво где љубав влада уводећи деобе. То раде како млађи тако и старији, и године сатим немају везе јер љубав не гледа на године оних који љубав љубе. Права љубав тражи некога на коме ће да испољи своје лице и прошири своје биће а неискрена љубав се затвара у себе и тражи другог само до оне границе до које може да за себе нађе себичну корист. Зато данас, као и одувек, има таквих личности који се не жале на љубав али осећају бол када због љубави подносе разне непријатности од других. Заборавља се да љубав не значи да свако може да ради са нама шта хоће, и да у љубави нико није ни за кога играчка. Љубав између мушкарца и жене је једна од најлепших љубави на свету. Али, свака љубав се покаже болном када се превиди да је свако у тој вези одговоран и да веза не може да успе ако обоје пате од себичности. Да би љубав постала вечна, она то не може без одговорности. Данас то постаје помало нестварно јер се

истиче neodgovornost kao kultura života i sebičnost kao mерило врлине. Да би љубав била реална не мора се пуно маштати о некој нежности – довољно је само мало бити пожртвован. Тако у том осећају ужива и онај ко даје и онај ко прима јер је врлина већ награда сама по себи. Ако једна страна није склона да буде љубавно биће, дарована љубав другог је може одбровољити. Наравно, то не значи да љубав треба да буде неразумна и да повлађује сваком недостатку јер је то моменат када љубав престаје. Зато није никакво изненађење да где има највише љубави има и највише сукоба. Али, то није ништа страшно јер се без мало туге не би ни знала величина радости. На крају, љубав не може и не сме бити „мртво море“. Један заљубљеник је лепо рекао да свађе јесу тужне али да због помирљивих ситуација треба тако нешто претрпети јер се онда љубав увећава са каматом. Често се дешава да неко ко тражи себи вољено биће остане сам или сама јер замишља идеалну личност која никако не долази. Што пре то схватимо, мање ћемо „пропуштати возове“ (прилику) и лакше ћемо прихватати друге баш такви какви јесу – не тражећи сваку „длаку у јајету“, и да осим тога што је свако посебан као личност, опет није посебан јер је посебна љубав онога ко га воли таквог какав јесте. Наравно, иако је сама љубав већ дар по себи, она сама се не задовољава тиме него жели поред свог загрљаја да дарује и још нешто: цвеће, чоколаду, песму, поштовање у друштву, романтично вече, итд. Међутим, сама љубав је таква да када некога обасја, таквоме више и нису потребни поклони, него он или она почињу само да траже тај интимни додир двају срца. То је она чувена чежња која распламсава многе када се нађу у самоћи а претходно су упознали неког. Зачудо, и у одсуству вољеног бића, он или она одсутног виде као присутног. То значи да се љубав не може ограничити временом, простором, или неким другим условима. Тада љубав постаје све у свему где год заљубљени да погледа. Јер у шта год и где год да погледа све добија лице оног бића које он или она тако пуно воле. Зато и онај ко воли, или бива вољен, жели да постане још бољи како за вољено биће тако и за своје друштво. А кад Бог као Свељубав прожме Својом благодаћу и постави Отисак Свог Ипостасног Даха у човека, онда љубав постаје надполна димензија која усисавајући друге у своју доброту еманира Самог Бога другима својим лицем ка другим лицима. И тада више нема оптужби: ко је волео више а ко је волео мање...

И на крају у нади да ћемо СВИ ми у исчекивању незалазног царства Христовога изнова и изнова сваки дан улагати напор онолики колики можемо тј. Свако по својој снази уважавајући и поштујући једни друге поздрављамо Вас...

Христос између нас...
И јест и биће!

СРПСКА ПАРОХИЈА СВ. ГЕОРГИЈА У ИРСКОЈ
SERBIAN PARISH OF ST. GEORGE IN IRELAND
Tel. +353 (0)85 181 8407; E-mail: serbianparish.irl@gmail.com
Correspondence address: Fr Mladen Gardovic,
7a Johnswood Court Ashbourne Meath

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ЗА МАЈ 2018

- 06. Недеља Св. вел. муч. Георгије Даблин 10.30
- 12. Субота Св. Василије Острошки Ватерфорд 11.00
- 13. Недеља Корк 11.00
- 17. Четвртак Даблин 10.30
- 20. Недеља Даблин 10.30
- 24. Четвртак Даблин 10.30
- 26. Субота Задушнице Трали 10.30
- 27. Недеља Св. Тројице Галвеј 10.30
- 28. Духовски Понедељак Даблин 10.30

**СРПСКА ПАРОХИЈА СВ. ГЕОРГИЈА У
ИРСКОЈ
SERBIAN PARISH OF ST. GEORGE IN IRELAND**

Tel. +353 (0)85 181 18407

E-mail: serbianparish.irl@gmail.com

Correspondence address:

Fr. Mladen Gardovic

7a Johnswood Court, Ashbourne, Co Meath

Name of bank: Ulster Bank Ireland Limited

Account name: Serbian Missionary Parish

Branch sort code: 98-50-55

Account number: 10217293

BIC: ULSB IE 2D

IBAN: IE86 ULSB 9850 5510 2172 93

